



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem v právní věci

žalobce: **V. (dříve V.) K.**
vystupující taky pod jménem R. W.
státní příslušnost Ukrajina

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-429/LE-BA02-BA04-2019, ze dne 11. září 2020, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené tlumočnicki Světlaně Alexandrukové **se přiznává** tlumočné, jehož výše a splatnost budou uvedeny v samostatném usnesení.

IV. České republice se právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

1. Žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny a dne 6. 9. 2019 podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutím identifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku rozhodl žalovaný o žádosti žalobce tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), neuděluje. Podle odůvodnění rozhodnutí žalovaný neshledal žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu ani doplňkové ochrany. Žalobcem tvrzené důvody o nemožnosti sehnat práci kvůli jeho jménu, narození mimo Ukrajinu a příslušnosti k Luhanské oblasti nepovažoval žalovaný za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, navíc sám žalobce uvedl, že ve vlasti kvůli zajištění obživy pracoval, byť se jednalo o nekvalifikované práce.
2. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včasnou žalobu, ve které navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému zpět k dalšímu řízení. K obsahu žaloby je nutno na úvod uvést, že obsahuje spoustu údajů, které s posuzovanou věcí nesouvisí, resp. u kterých není souvislost s projednávanou věcí zřejmá a pouze v části se vymezuje proti napadenému rozhodnutí. Z žalobních bodů, které se týkají věci lze zmínit námitku nevyhotovení rozhodnutí ve dvou jazycích, dále by podle žalobce měla každá stránka obsahovat podpis oficiálního vykonavatele a na konci podpis vedoucího vykonavatele a pečeť. Žalobce dále namítl, že při seznámení s podklady rozhodnutí mu nebyly informace dány do rukou a bylo žádáno o okamžité podepsání protokolu. Žalobce uvedl, že neodmítl protokol podepsat, ale navrhl jeho úpravu, což se nestalo a informační materiály mu nebyly předány ke studiu. Na jeho žádost byla uspořádaná druhá schůzka, při které mu bylo předloženo více než 100 tištěných stran na 1 hodinu, bez překladu, bez možnosti pořizovat kopie a doklady navíc nebyly opatřeny podpisy a pečeti. Žalobce tak neměl skutečnou možnost se s podklady seznámit. Dále žalobce zmínil, že nebyl přijat do služby v armádě, protože během posledních let pronásledování utrpěl vážná zranění, na Ukrajině jej připravili o základní práva na práci, výdělek, na bydlení a taky o právo na život jako takový. Dále namítl, že Ukrajina nebyla jeho vlastí, protože se na Ukrajině nenarodil, není etnický Ukrajinec, ale jako nováček tam etnický žil.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Vyjádřil přesvědčení, že při rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim a zároveň shromáždil dostupné adekvátní informace o situaci v zemi jeho původu.
4. Krajský soud přezkoumal u ústního jednání napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

5. K procesním podmínkám řízení krajský soud dodává, že mu byl prostřednictvím žalovaného doručen dne 25. 3. 2021 přípis žalobce, ze kterého lze dovodit, že žalobce již nadále nežádá o mezinárodní ochranu. Uvedený přípis nicméně nebyl adresován přímo krajskému soudu, ale žalovanému, proto z něj podle názoru krajského soudu nebylo možné dovodit zpětvzetí žaloby (takový procesní úkon by musel být adresován přímo soudu) a žalobce na výzvu soudu (vydanou v návaznosti na uvedený přípis) s dotazem, zda trvá na žalobě, nereagoval. Stejně tak krajský soud neshledal ani jiné důvody, pro které by bylo možno věc ukončit bez meritorního projednání (§ 33 zákona o azylu), proto přistoupil k věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí se závěrem, že žaloba důvodná není. Krajský soud dodává, že již nemohl přihlížet k vyjádření žalobce ze dne 14. 5. 2021, které bylo soudu doručeno až 18. 5. 2021, tj. den po vyhlášení konečného rozsudku.
6. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce podal dne 6. 9. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Stalo se tak poté, kdy byl dne 31. 8. 2019 předán orgány Spolkové republiky Německo zpět do České republiky, zde mu bylo rozhodnutím ze dne 6. 9. 2019 uděleno správní vyhoštění a téhož dne byl za účelem realizace vyhoštění zajištěn. V rámci údajů k žádosti uvedl, že se narodil na území dnešního Ruska (v době narození se jednalo o SSSR) a v současné době je státním příslušníkem Ukrajiny, kde žije od roku 1987. Místem jeho posledního hlášeného pobytu na Ukrajině byla Luhanská oblast (Severodoněck) a posledních 15 měsíců prožil ve Lvovské oblasti, nebyl ale nikde hlášený. Z Luhanské oblasti odjel v květnu 2018 a do Lvovské oblasti se přestěhoval v červenci 2018. Ze Lvova odjel v půlce letošního roku (2019) autobusem do Polska a pak dojel vlakem na české území do Liberce. K důvodům žádosti uvedl, že ve vojenských podmínkách (podmínkách válečného konfliktu) není schopen žít a existovat. Při pohovoru dne 1. 10. 2019 podle protokolu mimo jiné uvedl, že na Ukrajině si nemohl najít práci, nikdy mu přitom nebyl sdělen důvod jejího odmítnutí. Byl nucen brát úplně nekvalifikovanou a málo placenou práci, aby se uživil a nezemřel hladu. Myslí si, že je to kvůli tomu, že se nenarodil na Ukrajině a že byl trvale hlášen v Luhanské oblasti. Rád by dělal kvalifikovanou práci, má vysokoškolské vzdělání ekonomického směru a pracoval jako účetní i v průmyslových podnicích. Ve Lvovské oblasti se obrátil na Centrum zaměstnanosti ve Lvově, ale když se dozvěděli, odkud pochází, zaobalili odpověď tak, že práci nakonec nedostal. Obcházel různé organizace, vládní, komunální, které se zabývají politikou a mohly by mu pomoci se zaměstnáním, ale skončilo to pokaždé stejně. Ve Lvovské oblasti nedostal žádnou podporu, žil tam 10 měsíců na ulici, a to i v zimě. Nechce se tam vrátit. Když odjížděl ze Lvovské oblasti, tak měl informaci, že v Belgii poptávají zaměstnance do zemědělství, ale do Belgie se nedostal. Zadrželi jej na hranicích Německa a České republiky, proto mu nezbylo než podat žádost o azyl tady.
7. Součástí spisové dokumentace jsou také dokumenty o Ukrajině, a to informace odboru azylové a migrační politiky (OAMP) ze dne 25. 4. 2019 (Ukrajina – Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby) a ze dne 20. 2. 2019 (Ukrajina – Vnitřně vysídlené osoby – Aktuální počty, legislativa, postavení ve společnosti, státní a nestátní asistence), dále Informace MZV ČR ze dne 15. 8. 2019 a Informace norského centra informací o zemích původu ze dne 19. 12. 2017 – Ukrajina: vnitřně vysídlené osoby. Žalobci byla podle protokolu (žalobcem nepodepsaného) ze dne 7. 2. 2020 dána možnost, aby se toho dne za přítomnosti tlumočníka s podklady rozhodnutí seznámil. Při seznámení žalobce podle protokolu uvedl, že materiály se nezakládají na pravdě, sám ví, jaká je tam

situace, informace jsou zastaralé, proto neodpovídají skutečnosti. Žalobce dále požádal o důkladné vyšetření svého zdravotního stavu. Dne 10. 2. 2020 zaslal žalobce žalovanému písemné vyjádření, ve kterém namítal zastaralost dokumentů s tím, že jsou za rok 2017 a začátek roku 2019 a nemohou charakterizovat situaci na Ukrajině v současné době, obecná informace z obecně veřejných zdrojů nijak nemůže charakterizovat okolnosti jeho pronásledování, navíc v podmínkách mezinárodně uznaného válečného stavu. Vysvětlil, že neodmítl podepsat protokol, pouze žádal o opravu „chyby“. Dokumenty nemá v rukách, neviděl, zda jsou všechny úředně podepsány představiteli OAMP a vyslovil pochybnosti, zda odpovídají skutečnosti. Na závěr uvedl, že se nemá kam vrátit, nemá vojenskou povinnost na Ukrajině, nemá k Ukrajině žádný vztah a v průběhu dění na Ukrajině byl několikrát zraněn a ačkoliv se dostatečně uzdravil, má lečjaká omezení v pohybu. Neprovedl v České republice nic špatného, proto prosí o možnost žít a pracovat. Podle úředního záznamu ze dne 4. 3. 2020 žalobce toho dne nahlédl do spisového materiálu a pořídil si výpisky z materiálů, včetně informací o Ukrajině.

8. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobci.
9. Krajský soud v napadeném rozhodnutí ani v postupu žalovaného předcházejícímu jeho vydání neshledal žádné vady, ke kterým by měl přihlížet k moci úřední. K námitkám žalobce proti jazykové verzi rozhodnutí krajský soud uvádí, že písemnosti ve správním řízení se v souladu § 16 odst. 1 správního řádu vyhotovují v českém jazyce a pouze znění v českém jazyce je autentickým zněním. Ze správního řádu ani ze zákona o azylu nevyplývá povinnost pořizovat překlad rozhodnutí do mateřského jazyka účastníka, takový požadavek nelze považovat za součást práva jednat v mateřském jazyce. Nadto ze spisu se podává, že žalobce byl s obsahem rozhodnutí seznámen v ukrajinském jazyce a uvedl, že obsahu rozhodnutí včetně poučení rozumí. Stejně tak krajský soud neshledal ve stejnopisech písemného vyhotovení rozhodnutí založených ve správním spise rozpor s ustanovením § 69 správního řádu upravujícím formální náležitosti správního rozhodnutí (který se podle § 9 zákona o azylu vztahuje také na rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany). Požadavek na podpis každé strany a na opatření poslední stránky pečeti ze zákona nevyplývá. Z obsahu spisu rovněž nevyplývá, že by žalobci byla upřena možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobce se podle spisu dvakrát seznamoval s podklady rozhodnutí (7. 2. 2020 a 4. 3. 2020), poprvé za přítomnosti tlumočníka, podruhé si sám dělal výpisky. Od posledního studia spisu do vydání rozhodnutí (11. září 2020) uplynula dlouhá doba a žalobce měl dostatek možností vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, ale ze spisu se nepodávají, žádné konkrétní námitky proti obsahu shromážděných podkladů, a to zejména pokud jde o shora uvedené informace o Ukrajině. Žádné námitky v tomto směru neuvedl žalobce ani v žalobě. Jeho požadavek na podpis příslušných informací, pečeť nebo jiný vyšší stupeň verifikace nemá oporu v právní úpravě a je zcela nedůvodný.
10. Kromě shora uvedených procesních námitek je již pro krajský soud z obsahu spisu velice obtížné pochopit podstatu žalobních námitek žalobce. Žalobce na několika místech reaguje na dílčí věty z napadeného rozhodnutí, které však zpravidla vytrhává z kontextu celého rozhodnutí a z jeho námitek není smysl žalobní argumentace zcela zřejmý. Nicméně krajský soud po porovnání obsahu žaloby s obsahem správního spisu shledal dva nosné důvody, pro které má žalobce za to, že by mu měla být udělena mezinárodní ochrana a kterými žalobce brojí proti hmotněprávnímu posouzení věci žalovaným. Jedná

se jednak o válečný stav na Ukrajině a nemožnost získat na Ukrajině práci odpovídající jeho vzdělání a představám s tím, že důvodem této nemožnosti má podle žalobce být jeho původ a místo evidovaného pobytu v Luhanské oblasti.

11. K první námitce krajský soud uvádí, že k bezpečnostní situaci na Ukrajině, a tedy i možnému důvodu udělení mezinárodní ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu, se již opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Z jeho aktuálně ustálené judikatury vyplývá, že ozbrojený konflikt sice na Ukrajině probíhá, nedotýká se však celého území. Nejedná se o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2020, č. j. 10 Azs 426/2019 – 31 nebo ze dne 12. 12. 2019, č. j. 1 Azs 410/2019 – 25). Dle vlastního vyjádření žalobce před odjezdem z Ukrajiny žil ve Lvovské oblasti, která je na západě Ukrajiny, tedy v místech nacházejících se pod plnou kontrolou ukrajinské ústřední vlády a kde v současné době žádné ozbrojené střety neprobíhají a nedochází k žádným bezpečnostním incidentům (jak vyplývá z informace OAMP ze dne 25. 4. 2019 založené ve spise). I ze samotných tvrzení žalobce vyplývá, že jeho odchod z Ukrajiny souvisel se snahou pracovat v cizině a nikoliv se samotným ozbrojeným konfliktem na východě Ukrajiny.
12. Pokud jde o druhý okruh námitek související s pracovním uplatněním žalobce na Ukrajině, tak s tím se žalovaný vypořádal na straně 8 napadeného rozhodnutí způsobem, který krajský soud považuje za dostačující a pro stručnost na něj odkazuje; ani žalobce přitom závěr žalovaného svými žalobními námitkami relevantně nezpochybnil. Stručně řečeno, žalobce ve správním ani soudním řízení neposkytl dostatečně jasnou, srozumitelnou a určitou výpověď o tom, že je na Ukrajině pronásledován z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. K uvedenému krajský soud dodává, že aby bylo možné hovořit o skutečném pronásledování ve smyslu zákona o azylu, muselo by k pronásledování docházet ze strany státních orgánů Ukrajiny nebo ze strany soukromých osob, jejichž činnost by byla těmito státními orgány podporována nebo tolerována a stát by nebyl schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Dotčení hospodářských práv navíc podle judikatury Nejvyššího správního soudu zpravidla nedosahuje intenzity pronásledování zcela výjimečně, a to navíc obvykle v kumulaci s porušením jiných práv (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2009, č. j. 5 Azs 38/2009 – 53).
13. Krajský soud uzavírá, že žalobní body jsou nedůvodné, a protože nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.
15. Ve třetím výroku deklaroval krajský soud co do základu právo ustanovené tlumočnice na tlumočné (žalobce žádal o projednání věci u jednání za přítomnosti tlumočnicka) podle § 59 odst. 2 věty první s. ř. s. s tím, že celková výše a splatnost budou

[Zadejte text.]

určeny v samostatném usnesení. Krajský soud současně neshledal důvody pro to, aby podle § 60 odst. 4 s. ř. s. uložil některému z účastníků povinnost nahradit státu náklady, které v řízení platil, proto rozhodl, že stát (Česká republika) právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 17. května 2021

JUDr. Martin Láníček
samosoudce